

Когато гласовѣтъ на всички изпълнятъ стаята и се понесатъ навънъ въ дълбоката топла селска нощъ, нѣкой почука на вратата на кжщата. Влиза съседътъ, чака да свършатъ пѣсенъта си, но Матейко само го погледне и кимне съ глава къмъ свободното столче. Съседътъ приседне на страна, гледа лицата на тия чести хора и се чуди на тѣхната радостъ. Никой не спира. Съседътъ имъ седи мълчаливо, колѣнетъ му стърчатъ напредъ, а между тѣхъ увисватъ дветъ отпустнати ржце, отъ които полека се гали съ вирната опашка котката. Едва когато млъкне пѣсенъта, Матейко погледне госта си, усмихне се кротко и пита :

— Мене ли търсишъ ?

— Дойдохъ да ви споходя. Чухъ че свиришъ и си рекохъ : Матейко се е прибралъ.

— Добре си ни дошелъ.

Повече нищо. Тишината отново изпълва стаята, отъ време на време нѣкой отрони дума, която капне като капка отъ лѣтенъ дъждъ и после дошлиятъ започва.

— Слушай, ти нѣмашъ ли нужда отъ нѣщо ? Гледаме, че работишъ съ вехти сѣчива, не говоришъ нищо никому, не знаемъ, имашъ ли, нѣмашъ ли, какъ живѣешъ.

— А благодаря на Господа — усмихва се благого лице на Матейко — имаме всичко.

— Ако трѣбва съ нѣщо да помогнемъ, кажи, човѣче. Нали сме хора, съседи сме. Ние ви гледаме, чакаме да се обадите за нѣщо и се чудимъ : тия хора толкова ли не могатъ да ни поискатъ нѣщичко.

— Благодаримъ ти, съседе, да ти е жива челядъта. Имамъ си, благодаримъ на Бога.

— Слушай, да се не срамувашъ ? Хора сме, кажи ако трѣбва.

— Нали ти казахъ, имаме каквото ни трѣбва. Защо ни е повече ? То на човѣкъ като менѣ много му не